

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 120/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z 20 listopada 2019 r. w sprawie II K 264/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. W., S. W. (1)	Przeprowadzenie oględzin pojazdów ujawnionych na posesji wynajmowanej przez firmę żony S. W. (1) w P. przy ul. (...) i ustalenia płynące z tej czynności.	zeznania świadka P. S.	1470
2.1.1.2.	J. W., S. W. (1)	Wartość w czasie czynów z punktów II i IV aktu oskarżenia silnika o numerze VIN (...), VIN (...) zamontowanego w pojeździe ciężarowym marki (...) bez numerów rejestracyjnych	uzupełniająca opinia pisemna biegłego z zakresu wyceny pojazdów mechanicznych Ł. G.	(...)-- (...)

		zaparkowanego na posesji j.w.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	zeznania świadka P. S., dokumentacja dotycząca pojazdu wraz z tłumaczeniem	Sąd nie miał powodu, aby kwestionować zeznania świadka P. S. stanowiące relację z czynności służbowych wykonywanych na miejscu ujawnienia postoju pojazdów tzw. bazie. Brak przyczyn, aby uznać, że świadek był powiązany z którąkolwiek ze stron będąc zainteresowany wynikiem sprawy, co wpłynęło na jego zeznania. Jego relacje nawiązywały do wytworzonej z udziałem świadka		

dokumentacji w postaci protokołu oględzin i notatki. Świadek generalnie potwierdził treść tychże dokumentów, z których wynikało, iż w jednym z pojazdów bez tablic rejestracyjnych, który był zaparkowany w bazie firmy prowadzonej przez żonę S. W. (1) ujawniono zamontowany silnik o numerze (...) pochodzący z kradzieży z włamaniem pojazdu D. (...), która miała miejsce w sierpniu 2018 r. na szkodę J. N. ramie i kabynie ciągnika był nabity inny numer VIN (...) od pojazdu nabytego przez J. W., który przedstawił na okoliczność zakupu oryginalny niemiecki dowód rejestracyjny wraz z tłumaczeniem (k. 240); mieliśmy więc do czynienia z tzw składakiem. Oględziny wstępne przeprowadzone przez świadka P. S., specjalisty policyjnego od spraw mechanoskopii nie wykazały, aby doszło do przerobienia (przebijania) numerów VIN na ramie tegoż ciągnika

siodłowego, co świadek przyznał na rozprawie.

Wprawdzie z pewną dozą asekuracji świadek oświadczył, iż bez szczegółowych oględzin z użyciem aparatury badawczej, nie jest możliwe

wypowiedzenie się bez ryzyka błędu, iż nie doszło do ingerencji w pole numerowe, sąd okręgowy uznał, iż w realiach sprawy można i trzeba oprzeć się na wynikach tych wstępnych oględzin.

Kierunki apelacji, jak i bierność organu prokuratorskiego, który nie złożył w tym zakresie żadnych wniosków (choćby o przeprowadzenie opinii

mechanoskopijnej nadwozia (...)a zaparkowanego na w/w posesji) wykluczały, aby sąd odwoławczy podejmował z w tym zakresie z urzędu dodatkową inicjatywę dowodową.

Stwierdzenia w dokumentacji, choć nie poprzedzone bardziej wnikliwym badaniem, nie były luźnymi spostrzeżeniami do których świadek S.

nie przywiązywał wagi, a wynikały z dokładnego przyjrzenia się polom numerowym na pojeździe (...) okiem fachowca, który zawodowo i przez wiele lat zajmował się tego rodzaju problematyką (obecnie świadek jest już emerytem policyjnym), co daje gwarancję uniknięcia pomyłki. Wnioski, wbrew stanowisku świadka z rozprawy, były konkretne i kategoryczne, oglądając kabinę i silnik (...)a świadek nie artykułował żadnych wątpliwości, nie sugerował, że nie może się wypowiedzieć, należy przeprowadzić bardziej wnikliwie oględziny, tylko zajął jasne stanowisko. Wnioski świadka miały punkty styczne z dokumentacją uzyskaną w śledztwie, świadcząca o legalności nabycia ciągnika siodłowego (...) w którym zamontowano sporny silnik. Oczywistym jest, iż gdyby pojazd pochodził np. z

kradzieży figurował by jako utracony w bazie VIN, a oskarżony nie dysponował by jego dowodem rejestracyjnym.

Treść i autentyczność dowodu rejestracyjnego od pojazdu (...) nie była w sprawie zakwestionowana.

Oceniając łącznie zeznania świadka P. S., wytworzoną dokumentację policyjną z oględzin oraz dowód rejestracyjny od pojazdu (...) przedłożony przez J. W., które to dowody pominął zarówno prokurator, jak i sąd, przeczyły one ustaleniu że oskarżeni nabyli od nieustalonej osoby cały zestaw samochodowy stanowiący przedmiot czynów z punktów II i IV aktu oskarżenia, dowodząc, że przedmiotem paserstwa był "tylko" silnik od tegoż pojazdu. N. posesji przy ul. (...) w P. nie ujawniono innych elementów pochodzących z tego samochodu, poza silnikiem, co dowodziłoby, że oskarżeni posiadali cały ciągnik

siodłowy skradziony firmie (...).j. z K.. Teza jakoby rama i kabina w których w czasie oględzin zamontowany był ów silnik pochodziły również z kradzieży z włamaniem, a potem doszło do przebicia na niej numerów, czego nie dostrzegli policyjni technicy, nie została dowodowo podparta. Ani prokurator w akcie oskarżenia, ani sąd w pisemnym uzasadnieniu nie przedstawili przekonującej argumentacji, nie wyjaśnili dlaczego sam fakt posiadania przez oskarżonych J. i S. W. (2) silnika od skradzionego pojazdu ciężarowego prowadził do jedyne go słusznego wniosku, iż musieli wcześniej nabyć całość skradzionego pojazdu, a nie tylko jego część. Oczywiście ocena, iż oskarżeni w ramach czynów II i IV nabyli pojazd w całości była nawet prawdopodobna, pozostawała jednak tylko i wyłącznie hipotezą, na której nie można było opierać ich surowszej odpowiedzialności karnej. Takie same

		argumenty przemawiały za uznaniem, iż nabyli "jedynie" silnik, co że zakupili całą ciężarówkę, co w myśl art. 5 § kpk nakazywało opowiedzieć się za pierwszą z tych opcji, korzystniejszą dla oskarżonych.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacja obrońcy oskarżonego S. W. (1) adw. J. S. (str. (...) i nast.) (II)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

a) Obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk poprzez dokonania oceny zgromadzonego materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i wbrew zasadom logiki i doświadczenia zawodowego, co wyraża się:

1) w bezpodstawnym odrzuceniu wersji wyjaśnień przedstawionej przez oskarżonego J. W., który przyznał się częściowo do zarzutów i wyjaśnił pochodzenie pojazdów objętych zarzutami, konsekwentnie wskazywał na brak wiedzy i świadomości ze strony brata S. W. (1) czy jego małżonki W. W. (1),

2) wybiórczym i nieuzasadnionym traktowaniem wyjaśnień S. W. (1), "które pozostaje spójne i konsekwentne na etapie całego postępowania",

3) naruszeniem zasady in dubio pro reo w sytuacji kiedy żaden z dowodów przeprowadzonych przez organy ścigania czy sąd - wszystkie opinie, wyniki przeszukań i oględzin, zeznania świadków - nie wskazuje na winę oskarżonego S. W. (1),

b) a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych :

1) wskazujący, że oskarżony S. W. (1) miał świadomość pochodzenia pojazdów objętych zarzutami, a w konsekwencji uznanie, że działał z zamiarem bezpośrednim,

2) polegający na przypisaniu oskarżonemu w ramach zarzutu w pkt III, iż w nocy z 15/16 września 2018 r. w P. przy ul (...) przyjął i pomógł w ukryciu pojazd marki D. (...) przy jednoczesnym ustaleniu przez sąd, że oskarżony przebywał tej nocy w domu w K., a samochód w uzgodnieniu z oskarżonym J. W. dostarczył

	<p>mężczyzna o imieniu D.,</p> <p>3) w zakresie czynu IV polegający na dowolnym uznaniu, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. W. nabył pojazd marki D. (...) przy braku jakiegokolwiek dowodu uzasadniającego takie ustalenie;</p> <p>4) przez ustalenie, że zarzucane czynu dotyczą mienia znacznej wartości w sytuacji gdy wartość mienia winna być ustalana w kategorii ceny netto (nie brutto);</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacje tegoż obrońcy oskarżonego S. W. (1) zawierają identyczne zarzuty z pozostałymi apelacjami związanymi z tym oskarżonym, czyli skargami napisanymi przez adw. T. K., A. H. oraz samego S. W. (1) w zakresie odpowiedzialności karnej za czyny</p>			

przypisane temu oskarżonemu w punktach 5 i 6 wyroku, a także apelacjami autorstwa obrońcy J. W. i tego oskarżonego w zakresie zarzutów podnoszących wspólne uchybienia mające znaczenie dla obu oskarżonych. Chodzi o kwestie związane z ustaleniami faktycznymi sądu w zakresie tego co stanowiło przedmiot paserstwa objętego czynami z punktów 2 i 6 wyroku, czy był to pojazd, czy też jedynie jego silnik oraz dotyczącymi wyceny wartości zestawu ciężarowego objętego czynami 1 i 5. Nie ma przy tym znaczenia, że poszczególni apelanci w różny sposób definiowali podniesione zarzuty, ponieważ dla sądu znaczenia miała ich merytoryczna treść, a nie to jak je nazwano. Wzajemne przenikanie się zarzutów, zbieżność podnoszonych na ich poparcie argumentów pozwalała na łączne odniesienie się do nich już przy omawianiu pierwszej z apelacji, co sprzyjało

spójności,
zwięzłości, a także
przejrzystości
uzasadnienia,
pozwalając na
unikanie zbędnych
powtórzeń. Potrzeba
oddzielnego
odniesienia się do
zarzutów danej
apelacji w
przeznaczonej na
to rubryce będzie
występowała jedynie
w tych sytuacjach,
kiedy zarzuty nie
pokrywały się ze
sobą, względnie
podniesiono
zupełnie inne
argumenty na ich
poparcie.

Sąd okręgowy za
bezzasadne uznaje
zarzuty naruszenia
przepisów
postępowania przy
ocenie dowodu z
wyjaśnień
oskarżonego S. W.
(1) w zakresie w
jakim nie przyznał
się do obu czynów, a
także wspierających
go wyjaśnień J.
W. w części w
której zapewniał, iż
jego brat nie miał
nic wspólnego z
pojawieniem się na
posesji przy ul. (...)
w P. samochodzie D.
(...) o nr rej. (...)
(zwanego dalej (...))
i naczepy C. S. o
nr rej. (...) (zwanej
dalej naczepą), a
także silnika od
pojazdu D. (...) o

nr rej. (...) (zwanego dalej D. (...)), nie miał świadomości, że przedmioty te pochodzą z kradzieży, w związku z czym nie mógł dopuścić się świadomie czynów z art. 291 § 1 kk; są to zarzuty z punktów apelacji adwokatów J. S. - II a-b 1-3, T. K. 1, 2, , A. H. V,VI (po korekcie omyłki pisarskiej w numeracji), oskarżonego S. W. (1) II 1a,c,d 2.

Apelacje w/w obrońców, jak i osobista S. W. (1) przedstawiają poza zarzutami dotyczącymi ustalenia, że doszło do paserstwa (...) (a nie jego osprzętu) i wartości samochodu (...) oraz naczepy C. S., własną ocenę skarżących zdarzeń będących przedmiotem dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń faktycznych i istoty błędu upatrują w tym, że ustalenia sądu nie są zbieżne z wersją zdarzeń prezentowanych przez skarżących. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest kwestionowaniem ustaleń dokonanych przez sąd, czyli

polemiką z sądem, nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki bez wykazania uchybień, które doprowadziły do błędnych ustaleń. Zwraca na to uwagę SN w następującej wypowiedzi: Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.”(wyrok z 22 I 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975, z. 5, poz 58).

Sąd I instancji wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa,

winy, kwalifikacji
prawnej
przypisanego czynu,
a w końcowym
rezultacie dla
rozstrzygnięcia o
prawnej
odpowiedzialności
obu oskarżonych.
W szczególności sąd
meriti przesłuchał
w toku rozprawy
oskarżonych, w
zakresie w jakim
zdecydowali się na
złożenie wypowiedzi
przed sądem,
odczytując w
pozostałym zakresie
wcześniej składane
wyjaśnienia. W
sposób nienaganny
sąd przeprowadził
dowody z zeznań
świadków. Z uwagą i
niezbędną
szczegółowością sąd
uwzględnił także
złożone w tej
sprawie zeznania
pokrzywdzonych
oraz
interweniującego na
miejscu ujęcia
sprawców
funkcjonariusza
Policji. Zarzut
naruszenia przez
Przewodniczącego
składu
sędziowskiego art.
366 § 1 kpk
wyartykułowany w
apelacji adw. T.
K. uznać należy
za nieporozumienie,
skoro w sprawie
przeprowadzono
wszystkie dowody
niezbędne z punktu

widzenia   tez
oskarżyciela   i
obrony, a sam
apelujący   nie
wskazał, jakież to
jeszcze istotne
dowody   sąd
rejonowy   miał
dopuścić z urzędu,
a tego nie uczynił.
To że sąd inaczej,
niż obrona ocenił
dowody i wywiódł
z nich inne
wnioski nie stanowi
naruszenia art. 366
§ 1 kpk, który
dotyczy zaniechania
ze strony sądu w
inicjatywie
dowodowej, mimo,
że okoliczności
sprawy nakazywały
sądowi aktywność w
tym kierunku.

W uzasadnieniu
pisemnym wyroku
w przeważającej
części, sąd I
instancji poddał
wszechstronnej
analizie logicznej
zebrane dowody, w
sposób w pełni
przekonywający oraz
zgodny   ze
wskazaniami wiedzy
i   życiowego
doświadczenia,
przedstawiając, na
jakich przesłankach
faktycznych   i
prawnych   oparł
swoje   własne
przekonanie
odnośnie
wiarygodności tych
dowodów, które sąd
włączył do faktycznej

podstawy wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu

sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk); a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 kpk.

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich sąd uchybił dyrektywom art. 7 kpk, pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych,

sporządził
uzasadnienie
niezrozumiałe,
nadmiernie
lapidarne,
wewnętrznie
sprzeczne bądź
sprzeczne z regułami
logicznego
rozumowania,
wyłączające
możliwość
merytorycznej oceny
kontrolnoodwoławczej.
Zarzut przy tym
obraży przepisu art.
7 kpk i w
związku z tym
dokonania błędnych
ustaleń faktycznych
może być skuteczny
tylko wtedy, gdy
skarżący wykaże, że
sąd orzekający -
oceniając dowody
- naruszy zasady
logicznego
rozumowania, nie
uwzględni przy ich
ocenie wskazań
wiedzy oraz
doświadczenia
życiowego. Ocena
dowodów dokonana
z zachowaniem
wymienionych
kryteriów pozostaje
pod ochroną art.
7 kpk, gdy nadto
sąd nie orzeknie,
z obrazą art. 410
kpk i art. 424 § 2
kpk oraz nie uchybi
dyrektywie art. 5
§ 2 kpk. Tego
rodzaju uchybień,
tak w procesie
dokonywania
ustaleń faktycznych,
jak też w odniesieniu

do uzasadnienia wyroku sądu I instancji, Sąd Odwoławczy - jak wyżej wskazano - nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił skarżący.

Wbrew temu co wynika z apelacji dowody, które podlegały weryfikacji sądu rejonowego, ocenione zostały zgodnie z regułami swobody określonymi w art. 7 kpk, a swoje w tym względzie stanowisko sąd ten w sposób należyty umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. W szczególności apelacje nie dostarczają takich argumentów, które uprawniałyby do sformułowania, iż wyrok został wydany w oparciu o wzajemnie sprzeczne ustalenia faktyczne. Zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich i to według klucza

najkorzystniejszego dla oskarżonego. Mając na uwadze zasady prawa dowodowego o wartości dowodowej nie decyduje to czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonego, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami.

Zestawienie niekwestionowanych faktów to jest:

-okoliczności, że oskarżeni są rodzonymi braćmi, którzy od lat ściśle współpracują zawodowo, prowadząc razem działalność gospodarczą polegającą na wykonywaniu usług transportowych i naprawie pojazdów, przy czym faktycznym „szefem” jest S. W. (1), zaś jego żona jedynie figuruje jako właściciel firmy (vide chociażby zeznania świadka J. M. 94-95,983. W. W. (1) - k. 320v), widywali się codziennie nie tylko w domu, ale i firmie, które gwarantują wymianę informacji pomiędzy nimi, tym bardziej, że z akt nie wynika,

jakoby pozostawiali w czasie popełniania inkryminowanych czynów w złych relacjach i nie rozmawiali ze sobą, a J. W. miałby powód, aby zatajać przed bratem sprowadzenie na posesję wynajmowaną przez niego pochodzących z kradzieży przedmiotów w postaci zestawu ciężarowego czy też silnika do samochodu D. (...); zapewnienia oskarżonego J. W., iż chciał szybko wyczyścić i się pozbyć pojazdu (...) z Turystycznej 8, żeby nikt go nie zauważył na parkingu, są nielogiczne, skoro, jak ustalono, pozostawił zestaw pojazdów na środku parkingu i odjechał z niego nie kończąc pilnej pracy, a w tym czasie do bazy przyjechał S. W. (1), który widział pochodzący z przestępstwa samochód, a rzekomo miało do tego nie dojść, gdyż nie był wtajemniczony w proceder brata J.;

- tego, że ukradzione pojazdy, ich części, zostały ujawniane

w krótkim czasie po ich zaborze na niewielkiej posesji przy ul. (...) w P. (vide zdjęcia na k. 242), którą zarządzał S. W. (1) co czyniło niemożliwym, żeby nie zauważyć pojawienia się na jej terenie nowego zestawu ciężarowego (mowa o D. (...)), czy też odnotować montowania dużych gabarytów silnika od ciężarówki do ciągnika siodłowego D. (...) zaparkowanego w centralnym miejscu placu od sierpnia 2018 r., który nie posiadał tablic rejestracyjnych, miał zamontowany tachograf od innego pojazdu. S. W. (1) (który potrafił we własnym zakresie naprawiać pojazdy, wykazywał dużą orientację co do atrybutów legalności, wiedząc że numer silnika musi się zgadzać numerem ramy) sam przyznawał, że interesował się tym samochodem, odbywał nim próbną jazdę, więc był dobrze zorientowany, jaki jest stan techniczny i prawny tegoż konkretnego pojazdu oraz, że na przełomie sierpnia/

września 2018 r. zamontowano w nim silnik. Apelacje pomijają istotny fragment wyjaśnień S. W. (1) w których przyznał, że sprawdzał numer (...) i „się zgadzał”. Brak powodów, aby kwestionować, to że oskarżony wykazując żywe zainteresowanie pojazdem J. W. i znając się na rzeczy sprawdzał numer VIN w/w ciężarówki, natomiast, jak wynika z oględzin policyjnych, jego dalsze twierdzenia o zgodności VIN nie polegają na prawdzie, gdyż numer silnika nie zgadzał się z numerem ramy. Oczywiście racje mają apelujący, iż posiadanie na posesji samochodu bez tablic rejestracyjnych nie oznacza automatycznie, że pochodzi o z nielegalnego źródła, ale jak pokazuje doświadczenie życiowe musi budzić wątpliwości, zwłaszcza, jeśli pojazd jest zdalny do użytku (S. W. (1) przyznał się, że nim jeździł) i został kupiony, kosztowanie naprawiony, aby

jeździć i zarabiać na sobie, a nie zajmować miejsce na parkingu (tak wyjaśnił drugi z oskarżonych).

Sytuacja ta rodzi pytania dlaczego nie podjęto działań, aby go zarejestrować, przeprowadzić przegląd techniczny (w czasie którego sprawdza się numery VIN). Żaden z oskarżonych nie komentuje tych wątpliwości, nie wyjaśniają też braku posiadania faktur, czy rachunków nabycia ciągnika siodłowego (...) przez J. W. (w apelacji adw. T. K. sformułowano tezę, że właścicielem D. (...) jest S. W. (1)), jego remontu i montażu silnika, który kosztował rzekomo 25.000 złotych, jak i holowania lawetą do warsztatu (...). Brak tych dokumentów jest gospodarczo i życiowo niewytłumaczalny, zakładając legalne pozyskanie silnika, co utrzymują apelujący. Bez nich nabywca towaru i usługi naprawczej pozbawiał się możliwości dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi gwarancji,

wykazania źródła pochodzenia silnika, nie mówiąc już o kwestiach podatkowych.

Nieistnienie dokumentacji, zaniechanie w dążeniu do zarejestrowania samochodu D. (...) sąd rejonowy bezbłędnie zinterpretował nabyciem silnika ze świadomością, że pochodzi on z przestępstwa. Warto też podkreślić, że oskarżeni rozbieżnie wypowiadali się o dalszym losie (...)a XF 105, co dodatkowo przekonuje o mówieniu nieprawdy, bo J. W. deklarował, że kupił go, aby go użytkować do przewozu (stąd kosztowna naprawa silnika), zaś S. W. (1) twierdził, że brat miał zamiar ten pojazd sprzedać;

- po przybyciu Policji na miejsce przechowywania pochodzących z przestępstwa pojazdów przebywali tam obaj oskarżeni, mimo trwania czynności policyjnych i oględzin posesji nie pojawił się na niej mężczyzna o imieniu D., ani też osoba

z nim związana, co przeczyło wprost deklaracjom J. W., iż osoba ta przyprowadziła (...) i miała go odebrać; Obaj oskarżeni byli zupełnie zaskoczeni interwencją Policji, rozpytywani na gorąco „plątali się” w oświadczeniach na temat pochodzenia ujawnionych tam przedmiotów, co dokumentuje notatka policyjna świadcząca, potwierdzona na rozprawie przez świadka S. Ś., że J. W., który w wyjaśnieniach deklarował przyjęcie samochodu D. (...) od nieustalonego mężczyzny o imieniu (...) bez uzgodnienia z bratem w odpowiedzi na pytania twierdził, że „on tylko pomaga bratu sprzątać auta” i nie wie skąd się wziął na nim zestaw ciężarowy, S. W. (1) zmieniał wersję, potem „nabrał wody w usta” i zapomniał skąd pojazd znalazł się na jego placu, kto go przyprowadził. Po postawieniu zarzutów „przypomniał” sobie, że stał za tym jego brat (k. 1). Dlaczego szczerze nie powiedział o tym Policji w czasie

zatrzymania - nie skomentował. Osoby niezamieszane w nielegalny proceder nie mają powodu, aby mówić nieprawdę i zmieniać wersję bez wytłumaczenia. Obaj oskarżeni byli i to nie raz w przeszłości karani za kradzież pojazdów samochodowych, więc sytuacje przypisane im przez sąd, nie odbiegały od ich dotychczasowej drogi życiowej.

- w czasie przybycia na miejsce patrolu Policji przy zestawie ciężarowym leżała w widocznym miejscu skrzynka narzędziowa zawierająca tzw. zagłuszacz (wbrew sugestiom apelujących w tym adw. A H. nie przypominała ona w żadnym wypadku lodówki samochodowej, a skrzynkę narzędziową, różnica w wyglądzie tych przedmiotów, jest dla każdego – oczywista, tym bardziej dla zawodowego kierowcy ciężarówki; jak ten przedmiot wygląda widać na k. 599), co dowodzi tego, że sprawcy byli „święcie”

przekonani o tym, iż zagłuszacz działa i mogą bez pośpiechu i ryzyka „wpadki” czyścić pojazd i pozbawiać go elementów legalizacyjnych, pozwalając sobie na pozostawienie ich na swoim terenie (na Turystycznej 8 odnaleziono zakopane tabliczki znamionowe i stację wymontowane z (...)).

Uzupełnić należy, iż wbrew stanowisku adw. A. H. nie było tak, że J. W. nieświadomie odłączył „lodówkę” od zasilania, co spowodowało „odżycie sygnału (...) i lokalizację zestawu ciężarowego, co miało dowodzić niewinności tegoż oskarżonego, a raczej przekonania, że pomaga on do oszustwa ubezpieczeniowego.

Jest to wniosek nieuprawniony, ponieważ z opinii biegłego A. B. (k. 601) wynikało jasno, że zagłuszacz był zasilany akumulatorem, a nie z zewnętrznego źródła, podłączenie kablem służyło tylko i wyłącznie ładowaniu akumulatora, nie

podawaniu prądu;
zatem wyjęcie kabla
z gniazda
pozostawało bez
związku z zanikiem
napięcia. Wyłączenie
zagłuszarki
nastąpiło na skutek
awarii włącznika,
nie wyłączenia z
prądu, o czym
najwidoczniej żaden
z oskarżonych nie
wiedział. Sprawcy
odłączając
urządzenie „z
zasilania” byli
święcie przekonani,
że będzie ono
działać nadal do
rozładowania
akumulatora.
Absurdem byłoby też
przyjęcie za możliwy
scenariusza, że
mężczyzna, który
zlecił oskarżonemu
J. W. przyjęcie na
posesję w P. zestawu
ciężarowego, kiedy
źródłem sukcesu
miała być
neutralizacja
sygnału (...) z
użyciem
zagłuszacza, nie
powiedział
oskarżonemu, że
takie urządzenie
znajduje się w
pojeździe i pod
żadnym pozorem nie
można go wyłączać z
prądu;

- osoba, która
miała ponoć stać za
sprzedażą silnika do
samochodu D. (...) i
przyprawieniem

na parking przy ul.
(...) w P. (...) wraz z naczepą w celu rzekomego upozorowania kradzieży na potrzeby uzyskania odszkodowania nie została ustalona. Oskarżony J. W. w którego wyjaśnieniach pojawił się (...) nie wyjawiał nazwiska tej osoby, jej miejsca zamieszkania, prowadzenia działalności gospodarczej, numeru telefonu, numerów rejestracyjnych pojazdów, jej samochodu; podawał jedynie szczątkowe informacje na temat wyglądu tej osoby, samochodu, którym się poruszała, nie dające w żadnym wypadku możliwości ustalenia tożsamości, próbując nieudolnie uwiarygadniać swoje słowa.

Doświadczenie życiowe uczy, że niemożliwym jest zupełny brak informacji pozwalających na identyfikację (...) ze strony J. W. w sytuacji, kiedy oskarżony ten był z w/w mężczyzną w kontaktach gospodarczych,

kupując od niej silnik do samochodu, czy też wchodząc w rzekome porozumienie dotyczące pomocy do oszustwa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach taka współpraca opiera się na zaufaniu, a to wynika z dobrej znajomości pomiędzy osobami współpracującymi. Trudno zaś ufać osobie, której się nie zna, nie wie jak się nazywa, gdzie mieszka, pracuje. Zadziwiające jest, że J. W., bez słowa komentarza, nie wskazał nawet numeru telefonu do (...), mimo, że z jego wyjaśnień wynikało, iż za pośrednictwem telefonu umawiał się z nim, czy to na remont (...)a XF 105, czy to na przechowanie zestawu ciężarowego. Nie ulega więc kwestii, iż nie było żadnej obiektywnej przeszkody, aby J. W., jeśli wyjaśniałby szczerze, by wskazać organom ścigania, czy sądowi „namiary” na (...). Dodając do tego argument, iż ów tajemniczy mężczyzna, nie pojawił się na

posesji oskarżonych, aby odebrać zestaw, mimo że –według J. W. – powinien tam przybyć, trafne było ustalenie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., iż (...) był postacią fikcyjną wytworzoną jedynie w wyobraźni oskarżonego J. W., na którą oskarżeni i ich obrońcy próbowali przenieść odpowiedzialność za zarzucane czyny, ich zaplanowanie. Anonimowość (...) gwarantować miała w zamyśle twórcy tego scenariusza brak możliwości weryfikacji wersji o jego udziale w paserstwie. Był to jednak scenariusz niedorzeczny, sprzeczny z elementarną logiką i doświadczeniem życiowym, żeby nie powiedzieć infantylny;

uprawniało Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. do zajęcia stanowiska, iż obaj oskarżeni współdziałali w paserstwie zarówno silnika (uwzględniając redukcję odpowiedzialności zastosowaną przez sąd odwoławczy), jak i zestawu ciężarowego, a

wersja jakoby
oskarżony S. W.
(1) nie miał
świadomości
pochodzenia silnika
zamontowanego w
pojeździe D. (...) z
przestępstwa i nie
wiedział, że oskarżony
J. W. sprowadzi na plac
przy ul. (...) w P. zestaw
ciężarowy z ciągnikiem (...)
jest niemożliwa do
zaakceptowania w świetle
logiki i doświadczenia
życiowego. Ustalenia
faktyczne nie zawsze
muszą bezpośrednio
wynikać z konkretnych
dowodów. Mogą one także
wypływać z nieodpartej
logiki wydarzeń stwierdzonej
innymi dowodami, jeżeli
owe wydarzenia są tego
rodzaju, że stanowią
oczywistą przesłankę, na
podstawie której doświadczenie
życiowe nasuwa jednoznaczny
wniosek, iż dana okoliczność
istotnie miała miejsce. (tak
też SA w Poznaniu w wyroku
z 28 stycznia 2002 r. o sygn.
akt II A Ka 570/01). Natomiast
wyjaśnienia oskarżonych
przeczące udziałowi S. W.
(1) w

paserstwach nie
mogły być
zaakceptowane,
stanowiąc tylko
i wyłącznie linię
obrony, nie
znajdującą oparcia
w materiale
dowodowym,
zmierzającą do
uniknięcia przez
niego
odpowiedzialności
karnej. To, że
oskarżeni, jak
słusznie zauważają
apelujący, stabilnie i
z uporem zapewniali
o niewinności S.
W. (1), nie
mogło doprowadzić
do przyznania ich
słowom w tym
zakresie waloru
wiarygodności.
Konsekwencja nie
jest, ani jedynym,
ani wiodącym
wyznacznikiem
prawdomówności, a
sala sądowa
pokazuje, iż osoby
winne, wbrew
oczywistym
dowodom
zaprzeczają swojej
odpowiedzialności,
nawet po wydaniu
prawomocnego
wyroku.

Wbrew zarzutom
skarg apelacyjnych
temu, że oskarżony
S. W. (1) uczestniczył
czynnie w pomocy
do ukrycia zestawu
ciężarowego
opisanego punkcie
III aktu oskarżenia

nie przeczy okoliczność, iż w czasie kiedy doszło do kradzieży z włamaniem do ciężarówki w C. w nocy 15/16 września 2018 r. telefon tegoż oskarżonego nie logował się do stacji przekaźnikowej właściwej ze względu na miejsce dokonania włamania, czy też na drodze konwojowania (...) do P. Tryb, a nawet, że spędził on całą noc w domu, a na ul. (...) przybył po południu 16 września 2018 r. Stosując konsekwentnie takie rozumowanie, należałoby uznać za niezgodne z prawdą wyjaśnienia oskarżonego J. W. (które apelujący uważają za wiarygodne), że tejże nocy spotkał się z (...) w okolicach S. i pilotował go na parking przy ul. (...), ponieważ telefon użytkowany przez tego oskarżonego, również przez nie logował się w żadnej ze stacji przekaźnikowych na drodze S. –P. Telefony komórkowe, zasady ich działania w tym ta, iż telefon przemieszcza się

razem z
posiadaczem i
pokazuje, gdzie
osoba używająca
go się znajduje,
emitując sygnał do
stacji (...), jest
wiedzą powszechną
i podstawową;
okoliczność
posługiwania się
specjalistyczną
zagłuszarką (...),
którą znaleziono na
posesji oskarżonych
przekonuje, że
oskarżeni zdawali
sobie sprawę z tej
zależności. Dlatego
też, jak pokazuje
praktyka, sprawcy
przestępstw (tym
bardziej
doświadczeni w tym
fachu, jak bracia
W.) mając wiedzę
w tym zakresie,
aby nie pozostawiać
śladów na „mapie
przekątnikowej”
związanych z
użyciem telefonów,
zostawiają je w
bezpiecznym
miejscu, czy też
po prostu wyłączają,
posługują się
telefonami
zarejestrowanymi na
inne osoby na
czas nielegalnych
działań. To że tak
mogło być w tym
przypadku świadczy
postępowanie J.
W., który solennie
zapewniał, że
przemieszczał się
samochodem od
S. do P., czego

nie odzwierciedlały logowania jego telefonu, który po prostu wyłączył. Realia sprawy dowodzą, że brak logowania się telefonów komórkowych oskarżonych w miejscach popełniania przestępstwa w czasie jego dokonania nie przesądza, że oskarżonych tam nie było. Poza tym, przyjmując za sądem rejonowy, za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych, zeznania żony S. W. (1) i matki oskarżonych, iż tenże spędził noc w domu, nie wyłącza to jego odpowiedzialności za ten czyn. Sąd rejonowy przypisał S. W. (1) dopuszczenie się paserstwa w formie pomocy do ukrycia w/w zestawu ciężarowego o czym poinformował strony i obrońców także w uzasadnieniu wyroku. Przez pomoc do ukrycia rzeczy należy rozumieć każdą czynność zmierzającą do ukrycia tej rzeczy lub ułatwiającej jej

ukrycie, której rezultatem ma być utrudnienie lub uniemożliwienie wykrycia rzeczy.

Pomoc do ukrycia może przybierać zarówno postać fizycznej aktywności, jak i stanowić tzw. pomoc psychiczną.

Pomoc ta może być udzielona sprawcy, który uzyskał rzecz za pomocą czynu zabronionego, oraz każdej innej osobie, która tą rzeczą włada (K. Indecki, Przepisy prawa karnego..., s. 69 i n.; E. Pływaczewski, Przepisy prawa karnego..., s. 94 i n.; O. Chybiński, Paserstwo w polskim prawie karnym..., s. 49 i n.; L. Peiper, Komentarz do kodeksu karnego..., s. 344 i n.; wyrok SN z dnia 10 lipca 2007 r., II KK 383/06, LEX nr 296753). Skoro więc prawidłowe ustalenia faktyczne wykluczają z podanych wyżej przyczyn, iż sprowadzenie na plac zestawu ciężarowego mogło nastąpić bez porozumienia z osobą wynajmującą tą nieruchomości (S.

W. (1) i bez jej przyzwolenia, to ta zgoda psychiczna S. W. (1) pozwalająca bratu, aby ukrył na parkingu pochodzący z przestępstwa pojazd stanowiła realizację znamienia pomocy do ukrycia. Oskarżony S. W. (1), wbrew wywodom apelujących, nie musiał, aby uznać go za pasera towarzyszyć bratu w pilotowaniu skradzionej ciężarówki, ani też „otwierać bramy” parkingu jego prywatnej firmy, na który ją przywieziono. Mógł nawet spać w swoim domu w K. 15/16 września 2018 r., istotne było oświadczenie woli o możliwości przywiezienia skradzionego mienia do miejsca ukrycia, które sąd rejonowy bezbłędnie wyprowadził z wymienionych wyżej okoliczności. Z tych samych przyczyn bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego jest też okoliczność, iż przyjechał do swojej firmy w związku z planowanym kursem na (...).
Decyzja o przyjęciu

(...) na bazę została podjęta przez niego dużo wcześniej, przed przyjazdem i nie było tak, że oskarżony S. W. (1) dowiedział się o znalezieniu się tego pojazdu z naczepą dopiero około godziny 15 w dniu 16 września 2018 r. kiedy przyjechał na ul. (...), co rzekomo nie dawało mu możliwości rozeznania się z czym ma do czynienia. Wersję, że oskarżony J. W. wymknął się z domu wykorzystując nieuwagę brata, wziął klucze „od firmy” S. W. (1) i wstawił tam ciągnik siodłowy z naczepą wbrew jego wiedzy i zgody należy kategorycznie odrzucić. Żaden z oskarżonych, jak również apelacje nie wyjaśniają, jak to się stało, że rzekomo nieświadomy przestępczego procederu brata, wykonywanego poza nim, S. W. (1), kiedy przybył na teren prywatnej małej bazy widząc stojący w centralnym punkcie duży zestaw ciężarowy, nienależący do niego, ani brata (ten był tylko kierowcą) z

usuniętymi tabliczkami znamionowymi, tablicami rejestracyjnymi, stojącym obok zagłuszcaczem w kabinie którego znajdowała się zamontowana nieoryginalna stacyjka od innego pojazdu i rzeczy nienależące do J. W., przemieszcza się po bazie, nie zadaje żadnych pytań, nie nabiera żadnych wątpliwości co do źródła pochodzenia samochodu pozbawionego widocznych na zewnątrz atrybutów legalności i towarzyszy bratu do czasu zatrzymania przez Policję podając funkcjonariuszom podczas zatrzymania mętne tłumaczenia skąd na jego posesji wziął się (...), kto go sprowadził.

Wbrew zapatrywaniu apelujących w sprawie nie zaistniała sytuacja z art. 5 § 2 kpk, jako że sąd rejonowy spośród dwóch konkurencyjnych wersji prezentowanych przez oskarżonych z jednej strony, a organ prokuratorski

z drugiej wybrał jedną w następstwie prawidłowej oceny materiału dowodowego, która, jak napisano nie budziła wątpliwości sądu odwoławczego. Z uzasadnienia wyroku nie wynika, jakoby sąd rejonowy po ocenie dowodów, powziął w sprawie wątpliwości jakie przyjąć fakty i stanął przed koniecznością ich rozstrzygnięcia i zrobił to na niekorzyść oskarżonych. Apelujący bezpodstawnie zrównują rozbieżności w treści poszczególnych dowodów z wątpliwościami w zakresie ustalania faktów. Zawarta w art. 5 § 2 k.p.k. reguła in dubio pro reo tylko wtedy może być uznana za naruszoną, gdy sąd powziął określoną wątpliwość i nie mogąc jej usunąć rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. To że wątpliwość odnośnie ustalonego przez sąd czynu, będącego przedmiotem osądu, zgłasza któraś ze stron procesowych, w tym przypadku obrońcy oskarżonego, nie może być podstawą

konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (por. np. wyroki SN: z dnia 14 maja 1999 r., IV KKN 714/99, Prok. i Pr. 2000, Nr 4, poz. 8, z dnia 11 października 2002 r., V KKN 251/01, OSN Prok. i Pr. 2003, Nr 11, poz. 5, z dnia 8 kwietnia 2003 r., V KKN 268/02, OSN Prok. i Pr. 2003, Nr 12, poz. 9). Wobec trafności ustalenia sądu rejonowego świadomości ze strony S. W. (1) pochodzenia silnika od pojazdu (...) (czyn IV) i zestawu ciężarowego (czyn III) z przestępstwa, którego apelacje nie zdołały obalić, przyjęta w I instancji kwalifikacja z art. 291 § 1 kk w umyślnym wariacie paserstwa była jak najbardziej prawidłowa. W żadnym wypadku przy takich ustaleniach nie istniały podstawy, aby zachowania oskarżonego S. W. (1) podciągnąć pod przepis art. 292 § 1 kk.

Zasadnym okazał się natomiast zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, w zakresie czynów II i IV

aktu oskarżenia, iż oskarżeni nabyli od nieustalonej osoby pojazd (...), nie zaś „jedynie” silnik od tego pojazdu, jak wskazywał J. W., a za nim apelujący. Jak napisano wyżej na posesji wynajmowanej przez firmę żony S. W. (1) funkcjonariusze Policji w dniu 16 września 2018 r. znaleźli kompletny zestaw ciężarowy skradziony spółce (...) oraz ciągnik siodłowy D. (...) wraz silnikiem od pojazdu (...) o nr rej. (...) i nr VIN (...), który został skradziony na szkodę G. Sp.j. z K.. Policjanci przeprowadzili oględziny ciągnika siodłowego (...) i odczytali na nim numer VIN (...). Zestawienie tych różnic świadczyło, że w ciągniku siodłowym zamontowano silnik od innego, jak się okazało skradzionego pojazdu. Przy czym analiza pola numerycznego na ciągniku siodłowym, nie wykazała, aby doszło do przebiccia numerów, co potwierdziły zeznania świadka P. S. omówione w

poprzedniej części uzasadnienia.

Policjanci w czasie przeszukania bazy transportowej S. W.

(1) zabezpieczyli też oryginalny dowód rejestracyjny od ciężarówki D. (...) o numerze VIN (...) wraz z tłumaczeniem (k. 240). Ten układ dowodów pozwalał na przyjęcie z wymaganą pewnością, iż oskarżeni nabyli silnik od pojazdu pochodzącego z kradzieży, natomiast ustalenie sądu rejonowego, iż oskarżeni oprócz ujawnionego o nich silnika, zakupili także ramę i kabinę ciężarówki ocenić należy, za prawdopodobną, jednak tylko i wyłącznie hipotezę i tutaj należy w pełni zgodzić się z kwestionującymi to apelacjami.

Stwierdzenie ze str. 7 uzasadnienia, „iż numer VIN pojazdu (...) zakwestionowanego przez policję na placu przy ul (...) (...) jest tożsamy z nr VIN samochodu skradzionego wcześniej w K. i co do tego nie ma żadnych wątpliwości” jest stanowczo „na

wyrost”, a źródła tego błędu należy upatrywać w zrównaniu numeru silnika z numerem VIN pojazdu. Oskarżeni owszem mogli nabyć całą ciężarówkę, jednak jest to tak samo prawdopodobne, jak scenariusz zakupu tylko silnika. Właśnie w tej sytuacji, a nie we wskazanych w apelacjach, zaistniały przesłanki do zastosowania zasady z art. 5 § 2 kpk i z dwóch sprzecznych scenariuszy wybrania tego, który był dla oskarżonych korzystniejszy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie broni w żaden sposób przyjętych w tym zakresie ustaleń faktycznych, nie komentuje dlaczego w tym konkretnym przypadku, posiadanie przez oskarżonych kradzionego silnika prowadzi do jedynego ustalenia, że sprawcy nie mogli nie nabyć kompletnej ciężarówki, a jedynie jej część. Wszak na terenie parkingu nie odnaleziono żadnych innych pozostałości od

skradzionej firmie (...).j. z K. ciężarówki D. (...), a oskarżeni udokumentowali legalne posiadanie ramy od tożsamej ciężarówki, który to fakt przemawiał „na logikę” za tym, iż potrzebowali tylko silnika, a rama i kabina nie leżała w zakresie ich zainteresowania, skoro mieli swój legalny egzemplarz. W efekcie należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonym J. W. w punkcie 2 (zarzut II), a S. W. (1) w punkcie 6 (zarzut IV) i przyjęcie przedmiotem nabycia w ramach paserstwa był pochodzący z kradzieży silnik od ciągnika siodłowego marki D. (...) o nr rej. (...) i nr VIN (...) o wartości 13.189 złotych. Wartość silnika ustalono w oparciu o uzupełniającą opinię biegłego z zakresu (...). Została ona wydana w oparciu o dane dotyczące modelu, daty nabycia i przebiegu silnika do czasu jego zaboru, a więc konieczne i wystarczające do

oszacowania
wartości tego
osprzętu. Biegły
napisał jakimi
metodami ustalił
wartość silnika, co
w powiązaniu z jego
wykształceniem,
posiadany tytułem
naukowym, przy
braku zastrzeżeń ze
strony oskarżonych,
ich obrońców oraz
prokuratora
pozwoliło sądowi
odwoławczemu
przyjąć wnioski
eksperta za własne.

Częściowo zasadne
okazały się zarzuty
dotyczące
nieprawidłowego
ustalenia przez sąd
rejonowy wartości
zestawu ciężarowego
składającego się z
ciągnika siodłowego
(...) oraz naczepy C.
S., których wartość
sąd rejonowy
określił na 299.100
złotych odwołując
się w tym zakresie
do ceny nabycia
zestawu przez firmę
(...) reprezentowaną
przez S. C.
w oparciu, jak
napisano, faktury.
Sąd rejonowy zdawał
się podzielić
wątpliwości co do
wartości w/w
pojazdu
sygnalizowane przez
oskarżonych i
obronę, skoro podjął
decyzję o
zasięgnięciu wyceny

biegłego Ł. G.,
jednak finalnie
opinię tę zignorował
przyjmując za
rzeczywistą wartość
na którą opiewała
faktura zakupu
pojazdu przez F.
Transport w
odniesieniu do
ciągnika siodłowego
(k. 935); wbrew
zapisowi w
uzasadnieniu
wyroku,
pokrzywdzony nie
przedstawił faktury
zakupu naczepy,
co do tego
pojazdu sąd bazował
na jego ustnych
oświadczeniach z
rozprawy (k. 837).
Powodów
całkowitego
odrzućenia opinii
biegłego nie
wyartykułowano w
uzasadnieniu
wyroku. Decyzja
sądu była w
tym zakresie błędna,
jako że pomijając
już niekonsekwencję
w postępowaniu,
za oparciem się
na opinii biegłego
przemawiała
okoliczność, iż od
daty zakupu
ciągnika siodłowego
(23 marca 2018
r.) do daty
inkryminowanego
czynu 15/16
września 2018 r.
upłynęło 6 miesięcy
w czasie których
ciężarówka była
używana w firmie

transportowej do przewozu towarów, pokonując kilkadziesiąt tysięcy kilometrów, co zwiększało stopień jej wyeksploatowania, co nie mogło nie pozostać bez znaczenia dla spadku wartości. Niezależnie od tego S. C., jak napisano, nie przedstawił faktury zakupu naczepy C. S., w oparciu o którą można byłoby weryfikować jego oświadczenia co do wartości naczepy, a te było zmienne w czasie. Podczas pierwszego przesłuchania w śledztwie świadek wartość naczepy ocenił na 110.000 złotych, a na rozprawie na 90.000 złotych, nie uzasadniając skąd wzięła się ta niebagatelna różnica (k. 837, 7-8). Był to kolejny argument, żeby oprzeć się o opinię biegłego, a nie polegać na fakturze czy rozbieżnych oświadczeniach S. C.. Apelujący asekuracyjnie kwestionowali wycenę przez biegłego Ł. G. ciągnika (...) i naczepy C. S. argumentując, że

ekspertyza opiera się na niepełnych danych, nie uwzględnia montażu i stopnia wszystkich elementów mających wpływ na zniżkę ceny; w przypadku naczepy apelujący kwestionowali zwłaszcza założenie biegłego, że zamontowano w niej inny (droższy) agregat chłodniczy. Źródłem tych wad ekspertyzy miało być to, że biegły nie dokonał oględzin ciągnika i naczepy, polegał jedynie na danych z akt sprawy. obrońcy oskarżonych: adwokaci J. S., T. M. i A. H. zarzucali w związku z tym sądowi rejonowemu zaniechanie zasięgnięcia opinii uzupełniającej z poleceniem oględzin zestawu przez biegłego, domagali się wariantowo przeprowadzenia takiego dowodu przez sąd odwoławczy. N. dowód zasadności argumentacji w tym zakresie adw. T. M. i oskarżony J. W. przedłożyli na etapie apelacyjnym prywatną opinię autorstwa rzeczoznawcy samochodowego

mgr M. L. (k.
1289-1309,
1326-1341), który
wycenił wartość
zestawu na kwotę
rzekomą niższą, niż
Ł. G.. N. rozprawie
apelacyjnej do
argumentacji
opierającej się o
treść prywatnej
opinii przyłączyli się
pozostali apelujący.
Zdaniem sądu
odwoławczego
podniesione wobec
opinii biegłego
zarzuty nie są
zasadne, ponieważ
ich autorzy nie
przekonali, iż opinia
Ł. G. jest niepełna.
Oczywiście
optymalnym
rozwiązaniem
byłoby, aby biegły
obejrzał naczepę
przed jej wyceną,
nie jest jednak tak,
iż brak naocznego
zapoznania się z
pojazdem wykluczał
możliwość wyceny
jego wartości, skoro
w aktach znajdowały
się wszelkie dane
identyfikujące rok
produkcji, model,
przebieg,
wyposażenie
naczepy, a więc
elementy rzutujące
na cenę; nie brakło
również kolorowych
zdjęć naczepy
wykonanych w dniu
16 sierpnia 2018 r.
przez
wykwalifikowanych
techników Policji

obrazujących
wizualny stan
naczepy na datę
popelnienia
zarzucanych
oskarżonym czynów.
Biegły te wszystkie
elementy wziął pod
uwagę pisząc opinię,
widział również
zdjęcia naczepy,
które umieścił w
ekspertyzie. Dane
te wpisał do
powszechnie
używanego przez
rzecznawców
programu I., który
je podsumował i
obliczył wartość
pojazdu. Apelujący
nie próbowali nawet
kwestionować
sposobu wyliczenia
wartości przez
algorytm
oprogramowania
komputerowego;
choć szafowali
uchybień braku
ogłędzin zwalczając
opinię biegłego
sądowego, nie widzą
problemu w tym, że
„ich rzeczoznawca”,
którego opinię
uznają za
wartościową i
miarodajną, również
nie oglądał zestawu
ciężarowego, co
wynika wprost z
tej „opinii” (str.
1 u góry). Rzecz
rozbijała się o ocenę
wartości agregatu
chłodniczego,
jednak ten temat
był poruszany na
rozprawie przed

sądem I instancji,
kiedy biegły
wydawał opinię
uzupełniającą,
indagowany przez
oskarżonych i ich
obrońców.
Podsumowaniem tej
„batalii” było
stwierdzenie
biegłego, iż
podtrzymuje swoją
opinię pisemną, nie
jest koniecznym do
szacowania
przeprowadzenie
ogłędzin pojazdu
oraz – co
najważniejsze z
punktu widzenia
zarzutów
apelacyjnych- gdyby
przyjąć zastrzeżenia
co do wartości
naczepy
skutkowałyby to
obniżeniem wyceny
maksymalnie o 20
%, co w zasadzie
kończyło dyskusję
na ten temat
(k. 1137). Być
może dlatego ani
oskarżeni, ani
obrońcy po wydaniu
opinii uzupełniającej
nie domagali się
wydania kolejnej
opinii przez tego,
bądź innego
biegłego. Dziwi
zatem przy
niezmienionej
sytuacji procesowej
niewytłumaczalna
zmiana zdania w
tym zakresie i
zarzucanie sądowi
naruszenia art. 201
kpk, pozbawione z

resztą jakiegokolwiek nowej, nieznannej argumentacji (k. 1137v- 1139).

Korekty wartości ciągnika i naczepy ze strony biegłego żadna z apelacji nie zakwestionowała.

Przyjmując ją należałoby obniżyć oszacowaną wartość wyjściową o 20 % co daje odpowiednio 153.600 złotych (było 192.000 złotych) w odniesieniu do ciągnika i 80.800 złotych (było 101.100 złotych) w odniesieniu do naczepy; razem to 234.480 złotych plus rzeczy osobiste kierowcy wycenione na 2.200 złotych (nie było to w apelacji sporne). Taką też wartość, z uwagi na niedające się usunąć wątpliwości uwzględniając art. 5 § 2 kpk przyjął finalnie z korzyścią dla oskarżonych sąd odwoławczy. Z kolei rzeczoznawca M. L. wycenił ciągnik na 136.000 złotych i naczepę na 54.700 złotych, z tym, że – co umknęło apelującym – były to kwoty netto, zatem niższe o 23 % podatek VAT od sprzedaży pojazdów mechanicznych.

Dodając do tych kwot wartość podatku uzyskujemy brutto odpowiednio: 167.280 złotych i 67.281 złotych, co daje kwotę globalną 234.561 złotych, zatem i tak wyższą od wyliczonej przez biegłego Ł. G. biorąc pod uwagę zniżkę. Przedłożona opinia prywatna nie tylko nie wspiera zarzutu apelacji, ale przynosi na końcu efekt odwrotny do zamierzonego przez oskarżonych i obrońców.

Wbrew wywodom apelacji adw. J. S., T. K. i S. W. (1) nie było podstaw, aby wartość przedmiotów paserstwa przyjmować po „cenie netto”, gdyż pokrzywdzona FrigoTransport była płatnikiem podatku VAT w związku z czym dokonując zakupu zestawu z VAT-em pomniejszała należny fiskusowi podatek VAT o podatek uiszczony w cenie brutto pojazdu. Kodeks karny zna pojęcia wartości mienia, cudzej rzeczy, szkody, nie posługuje się, a więc nie zna

pojęcia wartości netto, brutto. Gdyby ustawodawca chciał, aby takie rozróżnienie wprowadzono w zależności od tego czy pokrzywdzony jest „vatowcem” czy też nie, znalazłoby to odzwierciedlenie w ustawie, a tak się nie stało. Rozróżnienie to jest domeną ogólnie pojętego prawa podatkowego, a nie karnego. Przyjmując wywody apelujących należałoby konsekwentnie przy obliczaniu wartości mienia, szkody przy przestępstwach przeciwko mieniu uwzględniać również inne elementy cenotwórcze np. marżę, co skutkowałoby przy każdej kradzieży dywagowaniem i hipotetyzowaniem za ile dana rzecz mogłaby zostać sprzedana (jaką marżę uzyskałby sprzedający i czy należy ją wliczyć do wartości sprzedanej rzeczy). Aby tego uniknąć należy brać pod uwagę wartość rynkową rzeczy tzn. oddającą za ile pokrzywdzony mógłby nabyć mienie o takich samych parametrach, jak

utracone w wyniku przestępstwa, bądź takowe sprzedać (w razie kradzieży lub przywłaszczenia mienia na sprzedaż, por. Postanowienie SN z 26.09.2012 r., II KK 223/12, LEX nr 1220806). Trzeba też „życiowo” wskazać, że dla pasera nie ma absolutnie żadnego znaczenia, czy pokrzywdzony odliczył podatek VAT od np. skradzionego pojazdu, czy też nie, a liczy się wartość rynkowa nabytego mienia o jaką następuje przysporzenie w jego majątku. Widząc dwa stojące obok siebie samochody należące do pokrzywdzonych, z których jeden odliczył VAT, a drugi nie, paser nie kalkuluje który ukradnie, nie wybiera tego o wartości netto, aby ponieść łagodniejszą odpowiedzialność. Oczywistym przy tym jest, że paser nie składa deklaracji podatkowej od nabytej nielegalnie rzeczy. Trudno go więc premiować stosowaniem zasad odliczeń podatkowych obowiązujących

legalne transakcje do których pospolite paserstwo się nie zalicza.

Przyjmując wartość ciągnika i naczepy z uwzględnieniem korekty „w dół” zastosowanej przez sąd odwoławczy w zakresie czynów z punktów 1 i 5 wyroku, dało to globalną kwotę 236.680 złotych potwierdzając prawidłowość zakwalifikowania ich przez sąd I instancji z art. 291 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk. Mieniem znacznej wartości jest takie, którego wartość przekracza 200.000 złotych (art. 115 § 5 kk).

Nie podzielono zarzutów apelacji adw. T. K. i oskarżonego S. W. (1), a także adw. T. M. (w odniesieniu do J. W.) rzekomej rażącej surowości orzeczonych kar pozbawienia wolności. Skargi w tym fragmencie nie zawierały żadnej rzeczowej argumentacji, nie może być za taką uznane kwestionowanie z resztą po raz kolejny, tym razem pod pozorem innego

uchybień, w
apelacji adw. T.
K. ustalenia sądu
rejonowego o
dopuszczeniu się
przez S. W. (1)
zarzucanych mu
czynów.

Uwzględnienie tak
skonstruowanego
zarzutu stanowić
mogło dalsze
konsekwencje w
postaci
uniewinnienia
oskarżonego, bądź
też przyjęcia
łagodniejszej
kwalifikacji
przypisanych
czynów, a nie
obniżenie kary.

Kary jednostkowe
zostały wymierzone
obu oskarżonym
z uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
zarówno tych na
korzyść, jak i
niekorzyść i
przydaniem każdej
z nich odpowiedniej
wagi. Biorąc pod
uwagę uprzednią
karalność obu
oskarżonych
połączoną z
odbywaniem kar w
zakładach karnych,
a także
dopuszczeniem się
w krótkim odstępie
czasu paserstwa
pojazdów
ciężarowych lub ich
części na szkodę
dwóch różnych
pokrzywdzonych,
świadczącą o ich

głębokiej demoralizacji, braku chęci korektury swojego zachowania mimo udzielonych przez sądy „lekcji”, orzeczonych przez sąd rejonowy kar pozbawienia wolności nie sposób uznać - co do zasady - za rażąco niewspółmiernie surowych. Nie było powodów, aby premiować oskarżonych karami w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Analogicznych korekt w dół wymagały kary wymierzone oskarżonym za czyny przypisane w punktach 2 i 6 wyroku, z uwagi na odmienne ustalenia w zakresie rodzaju i wartości stanowiącego przedmiot paserstw mienia; wartość ta „spadła” ze 105.000 złotych do 13.189 złotych, a więc ośmiokrotnie, co miało wpływ na obniżenie stopnia społecznej szkodliwości tych czynów (im mniejsza wartość tym mniejsza szkoda w majątku pokrzywdzonego) i nie mogło nie pozostawać bez znaczenia dla

wymiarów kar.
Pomijalna korekta
wartości mienia
czynów
przypisanych w
punktach 1 i
5 jedynie o
1/5, zdaniem sądu
odwoławczego nie
wymagała w związku
z tym obniżenia kar
za te czyny.

Orzekając kary
łącznie zastosowano,
podobnie jak sąd
rejonowy zasadę
absorpcji, zbliżoną
w takim samym
stopniu do absorpcji,
jak i kumulacji,
uwzględniając z
jednej strony
podobieństwo
kwalifikacyjne i
krótki odstęp czasu
między czynami, z
drugiej zaś, to że
czyny te popełniono
z pokrzywdzeniem
różnych podmiotów,
a obaj oskarżeni są
osobami mającymi
bogate
doświadczenia
kryminalne.

Wniosek

O zmianę wyroku
poprzez:
- uniewinnienie
oskarżonego S. W.
(1) od zarzucanych
mu czynów;
- przyjęcie
odmiennej wartości

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>mienia w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 5 wyroku;</p> <p>- przyjęcie, że przedmiotem czynu przypisanego w punkcie 6 był jedynie silnik od pojazdu D. (...), a nie ciągnik siodłowy tej marki i modelu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Opisano wyżej.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja oskarżonego S. W. (1) (str. (...) i nast.)</p> <p>II.</p> <p>1) obrazy przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>a) art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk w zw z art. 410 kpk wyrażającej się w całkowitym pominięciu przy wyrokowaniu dowodu zabezpieczonego przy ul (...) w toku postępowania i wciąż pozostających w dyspozycji sądu w postaci oryginalnego dowodu rejestracyjnego od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pojazdu objętego
zarzutem IV przy
jednoczesnym
ustaleniu, że
oskarżony nie
powziął żadnych
czynności
potwierdzenia
legalności
pochodzenia
pojazdu
potwierdzając tym
swoją świadomość,
co do nielegalnego
pochodzenia
pojazdu,

b) art. 7 kpk, art 366
§ 1 kpk wyrażającej
się w bezkrytycznym
przyjęciu za
dowodzoną wartość
auta i naczepy
z zarzutu III
"w oparciu na
przedstawionych
fakturach zakupu
przez
poszkodowanego" z
datami
wskazującymi na
zakup w okresie
dużo wcześniejszym
niż popełniono czyn,
ponadto twierdząc,
że okres jaki upłynął
nie ma wpływu na
wartość zestawu;

c) art. 7 kpk
w zw z art.
410 kpk polegającej
na dowolnej i
fragmentarycznej
ocenie zebranego w
sprawie materiału
dowodowego przy
całkowitym
pominięciu
okoliczności na

korzyść oskarżonego
tj.

- zeznań samego oskarżonego, które są spójne i konsekwentne na całym etapie postępowania;

- zeznań J. W., który jednoznacznie i konsekwentnie wskazuje na brak wiedzy i świadomości, iż pojazdy znajdujące się na posesji pochodzą z czynu zabronionego.

- "brak wiarygodnych i niewiarygodnych dowodów winy w mojej osobie zarzucanych mi czynów zabronionych w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wskazuje na domniemaniach"

d) art. 5 § 2 kpk
- naruszenie zasady in dubio pro reo w sytuacji kiedy żaden z dowodów przeprowadzonych przez organy ścigania czy sąd
- wszystkie opinie, wyniki przeszukań i oględzin, zeznania świadków - nie wskazuje na moją winę

2) a w konsekwencji
błąd ustaleń
faktycznych:

a) wskazujący, że
miałem świadomość
pochodzenia
pojazdów objętych
zarzutami, a w
konsekwencji
uznanie, że działał z
zamiarem
bezpośrednim,

b) polegający na
przypisaniu mi
czynu III przy
jednoczesnym
ustaleniu przez sąd,
że przebywałem tej
nocy w domu w K.,

c) w zakresie czynu
IV polegający na
dowolnym uznaniu,
że nabyłem pojazd
marki D. (...) przy
braku
jakiegokolwiek
dowodu
uzasadniającego
takie ustalenie;

d) przez ustalenie,
że wartość pojazdu z
czynu III winna być
ustalana w kategorii
ceny brutto, a nie
netto;

3) Rażącej
niewspółmierności
orzeczonej wobec
mej osoby kary
w wysokości 3 lat
pobawienia
wolności, w sytuacji
gdy okoliczności
sprawy i moja
postawa nie
wskazuje bym miał

	<p>świadomość na pochodzenia pojazdów z czynu zabronionego oraz fakt, że szkoda wyrządzona przestępstwem z zarzutu III została w całości naprawiona wobec zwrotu przedmiotów właścicielowi.</p>		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Jak w rubryce 3.1			
Wniosek			
Jak w rubryce 3.1	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Jak w rubryce 3.1			
3.3.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego S. W. (1) adw. T. K. (str. (...) i nast.)</p> <p>1. Naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

-art. 5 § 2
kpk poprzez nie
rozstrzyganie nie
dających się usunąć
wątpliwości na
korzyść oskarżonego
pomimo braku
jakichkolwiek
dowodów
świadczących o jego
winie i uznaniu,
ze S. W. (1)
miał pełną wiedzę
co do pochodzenia
pojazdu marki D.
(...) o nr rej, (...) i
pomagał go ukryć w
sytuacji gdy w nocy
z 15 na 16 września
2018r. przebywał
on w domu a
do wynajmowanej
posesji przy ul.
(...) przybył około
godz. 15 dnia
16.09.2018r. w celu
przygotowywania się
do wyjazdu w trasę
swoim samochodem
i nie interesował
się w ogóle skąd
na posesji znajdował
się nowy pojazd
a po niespełna
2 godzinach został
zatrzymany przez
policję brat
oskarżonego
jednoznacznie w
swoich
wyjaśnieniach
wskazuje, że S. W.
(1) nie miał wiedzy
co do pochodzenia
tego pojazdu oraz
okoliczności w
jakich znalazł się
na posesji przy ul
(...) także pojazd

marki D. (...) posiada dokumentację a także oryginalne kluczyki, nr VIN zgodny z dokumentacją co wskazuje, że oskarżony S. W. (1) mógł nie wiedzieć o pochodzeniu samochodu z przestępstwa tym bardziej że J. W. jednoznacznie wskazywał, że jego brat nie miał żadnej wiedzy odnośnie pochodzenia także drugiego z pojazdów oraz nie uczestniczył w jego sprowadzaniu na posesję a także przyjęcia, że działanie S. W. (1) miało charakter umyślny w sytuacji gdy brak nie budzących wątpliwości dowodów na świadomość pochodzenia pojazdów będących przedmiotem zarzutów, skutkuje powstaniem nie dających się usunąć wątpliwości co do wiedzy i świadomości oskarżonego S. W. (1), co winno być rozstrzygane na korzyść oskarżonego,

- art. 7 kpk w zw z art 424 § 1 pkt 1 kpk w zw z art. 410 kpk poprzez ocenę

dowodów w sposób pobieżny, wybiórczy z pominięciem istotnych dowodów sprzeciwiających się treści aktu oskarżenia, a mianowicie nie wzięciu pod uwagę, że biegły za zakresu mechanoskopii nie stwierdził ingerencji w pole numeryczne samochodu D. (...), samochód ten posiadał dokumenty, które były zgodne z VIN, który i jak wynika z wyjaśnień S. W. (1) został przez niego sprawdzony, posiadał oryginalny kluczyk, co świadczy o tym, że nie mógł S. W. (1) wiedzieć o jego nielegalnym pochodzeniu, a także poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony przyjął i pomógł w ukryciu pojazdu D. (...), gdy z zeznań świadka M., a także załączonego zlecenia przewozu wynika, że S. W. (1) szykował się do wyjazdu i nie interesował się samochodem przyprowadzonym przez jego brata, a współoskarżony J. W. potwierdził, że jego brat nie miał żadnej świadomości przyprowadzenia pojazdów i nie

brał udziału w ich
przyprawdaniu;

- art. 366 §
1 kpk poprzez
niewyjaśnienie
wszystkich
okoliczności sprawy,
a mianowicie:

- jakie były dokładne
okoliczności
znalezienia się
pojazdów będących
przedmiotem
zarzutów na posesji
przy ul. (...) i kto
nimi dysponował,
czy ewentualnie kto
i komu zlecił
przechowywanie ich
na tej posesji;

- czy oskarżony S.
W. mógł wiedzieć o
pochodzeniu
pojazdów biorąc
pod uwagę nr
VIN zgodny z
dokumentacją (...),
a z notatki z
dnia 17 września
2018 r. na k 69
akt sprawy wynika,
że w samochodzie
tym nie stwierdzono
ingerencji w pole
numeryczne, a po
analizie w bazie
(...) ujawniono, że
jedynie znajdujący
się w pojeździe
silnik pochodzi z
przestępstwa, a
samochód D. (...)
po raz pierwszy
zobaczył dopiero
podczas
przygotowań do
wyjazdu w dniu 16

września 2020 r.
i nie interesował się jego pochodzenia z uwagi na pilne przygotowywanie do wyjazdu swojego samochodu.

- jaka jest faktyczna wartość pojazdów biorąc pod uwagę, że ich właściciele posługują się wartością netto z uwagi na odliczenie podczas zakupu podatku VAT, a także okoliczność, że biegły w nie był w stanie jednoznacznie określić wartości pojazdów biorąc pod uwagę ich stan, wyposażenie oraz stopień zużycia;

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść polegającego na tym, że:

- oskarżony S. W. (1) brał udział w ukryciu samochodu (...) (...) podczas gdy w dacie przyjętej przez sąd kradzieży pojazdu i przywiezienia na posesję przybywał on w domu co potwierdziła jego żona oraz matka, a na wynajmowany plac przyjechał około 2 godziny przed

zatrzymaniem i jak wskazywał, co potwierdził świadek M. szykował się do wyjazdu na (...) (...);

- oskarżony S. W. (1) nabył wspólnie i w porozumieniu z J. W. samochód D. (...) (...) wiedząc, że pochodził z przestępstwa czego konsekwencją jest uznanie, że dopuścił się paserstwa z art. 291 § 1 kk w sytuacji, gdy biegły z dziedziny mechanoskopii nie stwierdził ingerencji w pole numeryczne pojazdu, samochód posiadał dokumenty, które były zgodne z numerem VIN, oryginalny kluczyk i nie było podstaw, by oskarżony nie wierzył w zapewnienia brata o legalnym pochodzeniu tego pojazdu, a co za tym idzie nie mógł współdziałać z nim w jego nabyciu (...);

- przyjęcie wartości pojazdów według faktur zakupu w sytuacji gdy od dnia zakupu upłynął znaczny okres czasu i wartość pojazdów znacznie spadła, a biegły nie był w stanie jednoznacznie ustalić wartości

	<p>pojazdów z uwagi na brak możliwości ich wyposażenia, stanu technicznego, stopnia zużycia;</p> <p>3. Rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji gdy z okoliczności sprawy, postawy oskarżonego, materiału dowodowego wynika, że miał świadomości przestępczego pochodzenia pojazdów będących przedmiotem sprawy, ani udziału przy ich sprowadzaniu i zakupie, co uzasadnia w przypadku uznania jego winy, przypisanie sprawstwa jedynie nieumyślnego paserstwa z art. 292 kk i wymierzenie mu kary w najniższym wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Jak w rubryce 3.1.</p>			
<p>Wniosek</p>			

Jak w rubryce 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.4.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego J. W. adw. T. M. (str. 1240 i nast)</p> <p>1. obraży prawa procesowego art. 170 § 1 i art. 170 § 1 pkt 5 kpk przez oddalenie wniosku dowodowego obrony na okoliczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego ds. ustalenia wartości pojazdów, co ma istotne znaczenie z punktu widzenia kwalifikacji prawnej czynu w zakresie mienia znacznej wartości a oddalenie nastąpiło min z przyjęcia przesłanki zamierzającej do przedłużenia postępowania;</p> <p>2. obraży prawa procesowego art. 7 kpk poprzez błędną ocenę materiału dowodowego wyjaśnień oskarżonego J. W. i</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

S. W. (1) w zakresie współsprawstwa obu oskarżonych w zakresie nabycia pojazdu (...) 105 i wartości pojazdów , opinii biegłego Ł. G. złożonej pisemnie i na rozprawie w zakresie wartości pojazdów oraz faktury VAT dotyczącej zakupu pojazdu (...) 460FT oraz naczepy C. i przyjęcie wartości nieodpowiadających wartości rynkowej pojazdów, co ma wpływ na przyjętą przesłankę mienia znacznej wartości;

3. błędne przyjęcie współsprawstwa z S. W. (1) paserstwa pojazdu (...) wraz z naczepą oraz paserstwa pojazdu (...) 105, gdy można jedynie przyjąć paserstwo silnika do tego pojazdu oraz błędne przyjęcie wartości wszystkich pojazdów i łączne przyjęcie wartości odrębnych pojazdów (...) i naczepy, jako jednego przedmiotu przestępstwa paserstwa;

4. Rażąca surowość kary pozbawienia wolności;

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny			
Jak w rubryce 3.1.			
Wniosek			
Jak w rubryce 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Jak w rubryce 3.1.			
3.5.	<p>Apelacja oskarżonego J. W. (str. (...) i nast)</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie zawyżonej wartości mienia dotyczącego czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia w oparciu o fakturę nabycia tegoż pojazdu przez pokrzywdzoną firmę (...), bez uwzględnienia, że pojazdy te zostały nabyte wcześniej w tym naczepa w 2014 r. Sąd zaakceptował wycenę biegłego Ł. G. wartości naczepy</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>C. S., mimo że biegły przyjął - wbrew faktom- że w naczepie był zamontowany inny agregat chłodniczy, niż w rzeczywistości, co doprowadziło do zawyżenia wartości naczepy. Sąd niezasadnie odrzucił wniosek adwokata M. o uzupełniającą opinię biegłego z zakresu wyceny pojazdów;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących "II zarzutu"</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Jak w rubryce 3.1.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przyjęcie odmiennej wartości mienia w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku; - przyjęcie, że przedmiotem czynu przypisanego w punkcie 2 był jedynie silnik od pojazdu D. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

(...), a nie ciągnik siodłowy tej marki i modelu.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak w rubryce 3.1.		
3.6.	<p>Apelacja oskarżonego obrońcy oskarżonych S. W. (1) i J. W. adw. A. H. (str. (...) i nast.)</p> <p>II. przez naruszenie art. 2,3,5 § 2, 7, 424 § 1 i 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie J. W. za winnego czynu opisanego w punkcie 1, podczas gdy prawidłowa analiza pozyskanych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej, a nie dowolnej ich oceny prowadzi do wniosku, iż sąd meriti nie dokonał w sposób prawidłowy ustalenia wartości mienia, przez to, że błędnie przyjął, iż pojazd D. (...) i naczepa S. A. zakupione zostały przez pokrzywdzoną spółkę jednorazowo w marcu 2018</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

r., gdy tymczasem chociażby dane wynikające z dowodu rejestracyjnego owej naczepy wskazują, że nastąpiło to na przełomie 2014 i 2015 r., zatem dużo wcześniej, co niewątpliwie ma wpływ na znacznie niższą wartość naczepy w stosunku do ustalonej przez sąd, a nadto sąd ten nie uwzględnił depozycji biegłego rzeczoznawcy, który stwierdził, w trakcie uzupełniania opinii na rozprawie, że uwzględniając wszystkie czynniki istotne w opiniowaniu (...) wartość całego zestawu może ulec pomniejszeniu nawet o 20 %, a oprócz tego sąd ten nie uwzględnił depozycji oskarżonych, iż oferowane do sprzedaży analogiczne mienie w znacznej mierze ma mniejszą wartość (...), a zatem poprzez wskazany błąd co do ustalenia wartości mienia, zaniechanie uzupełnienia materiału dowodowego poprzez uzupełniającą opinię biegłego

rzeczoznawcy (...) oraz uwzględnienia wartości rynkowych szacowanego zestawu, sąd meriti nie określił dokładnie przypisanego oskarżonemu czynu, co w dalszej konsekwencji skutkowało zaniechaniem wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu z art. 294 § 1 kk i obniżeniem oskarżonemu za ten czyn kary;

III. przez naruszenie art. 2,3,5 § 2, 7, 424 § 1 i 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie J. W. za winnego czynu opisanego w pkt. 2 wyroku, gdy tymczasem w kontekście bezspornych dowodów (...) w tym protokołu oględzin przedmiotowego pojazdu ze stwierdzeniem brak ingerencji w pole numeryczne, niemieckiego dowodu rejestracyjnego zeznań J. G. oraz złożonych w tym zakresie wyjaśnień obu oskarżonych wynika, że pojazd marki D. (...) nigdy

nie był przedmiotem czynu zabronionego, a zatem nabycie tego pojazdu przez J. W. nie wypełniało znamion czynu zabronionego (...);

IV. przez naruszenie art. 2,3,5 § 2, 7, 424 § 1 i 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie J. W. za winnego czynu opisanego w pkt 1 z kwalifikacją prawną z art. 291 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk, gdy tymczasem - bacząc na w pełni logiczne i konsekwentne wyjaśnienia tegoż oskarżonego poparte opiniami kryminalistycznymi zachowaniem tegoż oskarżonego polegającym na wyłączeniu tzw. zagłuszacza sygnału (...), co z kolei niemal natychmiast skutkowało ujawnieniem miejsca deponowania skradzionego pojazdu i naczepy - winno stanowić podstawę dla Sądu do wszechstronnej oceny materiału dowodowego materiału dowodowego w tym także przez przyzmat wyjaśnień

tegoż oskarżonego zgodnie z zasadą swobodnej, a nie wybiórczej oceny tych dowodów, a w konsekwencji tego ustalenie strony podmiotowej, a w dalszej kolejności przyjęcie, że J. W. poprzez wyrażenie zgody na zdeponowanie w dniu 16 września 2018 r. w P. samochodzie marki D. (...) wraz z naczepą (...), które miały być następnie przedmiotem zgłoszenia przez nieustaloną osobę firmie ubezpieczeniowej jako skradzione, w celu wyłudzenia wypłaty odszkodowania, ułatwił jej dokonanie czynu, do którego jednak nie doszło wskutek wyłączenia "zagłuszacza" (...), a zatem swoim zachowaniem wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 298 § 1 kk;

w odniesieniu do oskarżonego S. W.
(1)

V. w odniesieniu do oskarżonego S. W.
(1)

V. przez naruszenie art. 2,3,5 § 2, 7, 424 § 1 i 2 kpk

błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie S. W. (1) za winnego czynu opisanego w pkt 5 z kwalifikacją z art. 291 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk w zw z art. 64§ 1 kk, gdy tymczasem - bacząc na w pełni logiczne i konsekwentne wyjaśnienia tegoż oskarżonego poparte wyjaśnieniami J. W., opiniami kryminalistycznymi, zeznaniami świadków - dowody te w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony ten nie miał żadnej wiedzy, że w godzinach rannych 16 września 2018 r. na teren firmy jego żony zdeponowany zostanie samochód (...) (...) z naczepą pochodzący z przestępstwa, a po przyjeździe w miejsc prowadzonej działalności gospodarczej, a po przyjeździe w miejsce prowadzonej działalności gospodarczej z uwagi na obowiązki zawodowe, w tym przygotowanie pojazdu do wyjazdu do K. oraz stosunkowo krótki

czas przybycia tam funkcjonariuszy Policji nie miał możliwości weryfikacji legalności zestawu ciężarowego, tym bardziej, że brat zapewnił go, że pojazd ten i naczepa pochodzą z legalnego źródła, a zatem nie miał i nie mógł mieć wiedzy co do przestępczego pochodzenia tego mienia, a zatem nie wypełnił swoim zachowaniem dyspozycji przypisanego mu występku;

VI. przez naruszenie art. 2,3,5 § 2, 7, 424 § 1 i 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie S. W. (1) za winnego czynu opisanego w pkt 6, pomimo tego, że z niebudzących wątpliwości dowodów pozyskanych w sprawie jak chociażby: protokołu oględzin przedmiotowego pojazdu ze stwierdzeniem braku ingerencji w pola numerowe, niemieckiego dowodu rejestracyjnego, zeznań J. G. oraz

	<p>złożonych w tym zakresie wyjaśnień obu oskarżonych jednoznacznie wynika, że pojazd marki D. (...) nigdy nie był przedmiotem przestępstwa i nie zmienia tego konstatacja sądu meriti, że o przestępczym pochodzeniu tego pojazdu mogła świadczyć okoliczność, iż nie posiadał tablic rejestracyjnych, bowiem brak owych tablic nie jest w świetle przepisów prawa o ruchu drogowym żadną negatywną przesłanką do zarejestrowania pojazdu po spełnieniu określonych wymogów ustawowych;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W przeważającej części do zarzutów tych sąd odwoławczy odniósł się już w rubryce 3.1 omawiając apelację adw. J. S., nie pomijając sformułowanej w apelacji adw. A. H. wersji zdarzeń,</p>			

jakoby J. W. uczestniczył jedynie w pomocy do oszustwa ubezpieczeniowego realizując, zdaniem obrońcy, znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 298 § kk dokonywanego przez mężczyznę o imieniu (...). Dla sądu odwoławczego, co skomentowano wyżej, ów mężczyzna pozostaje wytworem wyobraźni oskarżonego J. W., na którym budowana jest narracja „chytrej” linii obrony przerzucającej odpowiedzialność na nieegzystującą w rzeczywistości osobę. Przewrotne utyskiwania oskarżonych, iż organy ścigania, a także sąd I instancji, nie ustalił danych i zaniechał przesłuchania (...) są niepoważne, skoro osoby je formułujące nigdy nie przedstawiły informacji wystarczających na identyfikację w/w osoby (a tylko one miały z nią ponoć styczność), a apelacje nie wyjaśniają jakich to jeszcze czynności poszukiwawczych zaniechano, aby namierzyć tą

wymyśloną postać.
Żeby
odpowiedzialnie
odwoływać się do
(...) i jego rzekomych
„interesów” z
oskarżonym J. W.,
w tym o przełożeniu
silnika (...) z pojazdu
skradzionego (o
czym J. W. podobno
nie wiedział),
należałoby pokazać,
gdzie w aktach
znajduje się
rachunek za tą
usługę, o którym
mówi apelacja, a
także dokument
gwarancji.

Prokurator, ani sąd
rejonowy, ani też
odwoławczy nie
zlokalizowały tego
dokumentu, również
skarga apelacyjna
adw. A. H. oraz
J. W., choć do
niego nawiązują,
nie mówią na
której karcie taki
dokument się
znajduje. Nie
załączono jego kopii
do apelacji, co czyni
te zarzuty oczywiście
bezpodstawną
polemiką.

Nie można, z
przytoczonych w
rubryce 3.1
powodów
kwestionować
wyceny naczepy z
opinii Ł. G..
Nie ma tutaj
żadnego znaczenia
data zakupu tej
naczepy przez

FriGoTransport, jak uważa obrona, a data jej produkcji, przebieg i czas używania, co ekspertyza biegłego sądowego brała przecież pod uwagę. To kto kupił naczepę i ją użytkował (K. czy N.) jest dla kalkulacji wartości bez znaczenia, co jest oczywistością i apelacja nie przekonuje, żeby było inaczej. Nie jest też żadnym argumentem powoływanie się na wiedzę i doświadczenie oskarżonych, których zdaniem agregat chłodniczy naczepy C. S. powinien być wyceniony na jeszcze niższą kwotę, niż oszacował biegły. Nie kwestionując doświadczenia oskarżonych, w odróżnieniu od biegłego nie posiadają oni wystarczającej fachowej wiedzy, ani narzędzi informatycznych, aby ferować wiążące w tym dla sądu wnioski. Dla sądu nie jest wystarczający argument, iż oskarżonym „wydaje się, że” wartość jest niższa, niż wyliczona przez

biegłego sądowego, ponieważ pozostaje bez wsparcia w innym materiale dowodowym np. ogłoszeniach o sprzedaży naczep o identycznym wieku i wyposażeniu, które - wbrew zapewnieniu apelującego - nie zostały do akt nigdy złożone, co dodatkowo przekonuje, że oskarżeni snują nieoparte niczym hipotezy

Zupełnie bezprzedmiotowa jest obszerna dyskusja apelującego z ustaleniami biegłego G. C. co do sposobu poruszania się pojazdu (...) po dokonaniu kradzieży, gdyż okoliczność ta straciła w ogóle na znaczeniu, kiedy sąd rejonowy, idąc w sukurs obronie, zredukował odpowiedzialność J. W. z kradzieży z włamaniem do paserstwa, co do którego ustalenia faktyczne w zakresie jego odpowiedzialności karnej poczyniono opierając się głównie o wyjaśnienia tego oskarżonego. Chodzi o ustalenie, że zestaw ciężarowy

przyproawdziła na ul. (...) w P. nocą 15/16 września 2020 r. inna, niż ten oskarżony osoba, które sąd przyjął w takiej postaci, jak wyjaśnił oskarżony. Jakież ma zatem znaczenie to czy pojazd ten odcinek R. – P. przejechał bez zatrzymania, czy też zatrzymywał się na krótką przerwę trudno pojąć. Niezależnie od tego bijący w opinię w/w biegłego zarzut jest całkowicie pozbawiony podstaw, sformułowany w oderwaniu od tego, co napisał i powiedział na rozprawie ekspert (k. 516, 984-985). Tego, że pojazd zatrzymywał się i nie poruszał biegły nie wnioskował w oparciu o analizę mglistych, bliżej nieuchwytnych poszlak, dokonując jakichś obliczeń prędkości, które „zwalcza” skarga, a odczytując konkretne zapisy w urządzeniu rejestrującym parametry jazdy czyli tzw. tachografie, który odnotował w swojej pamięci okresy kiedy pojazd stał i był

wyłaczony
(rozłączenie
zapłonu), licząc ile
trwał postój, od
kiedy do kiedy
i której godzinie
ponownie ruszał.
Prawidłowość
działania tachografu
i zgodność z
rzeczywistością
rejestrowanych
przez to urządzenie
danych nie była w
apelacji
kwestionowana.

Logicznie również
biegły odwołując się
do rozmiarów i
topografii
niewielkiego
parkingu przy ul. (...)
w P. przekonał, iż
rozpędzenie
kilkunastometrowego
„TIR-a” do 38 km/
h było na placu po
prostu niemożliwe,
nie wynikało też
nawet z wyjaśnień J.
W..

Nieodpowiadające
materiałowi
dowodowemu, jak
już napisano wyżej,
były sugestie, iż
„między D., a
J. W. nie było
porozumienia”,
czego dowodem
miało być wyłączenie
z prądu zagłuszarki
„pomyłonej przez
tego oskarżonego z
łodówką
samochodową”.

Postępując w ten
sposób należałoby
założyć, że (...)

najpierw z dużym zaangażowaniem (kupno zagłuszarki, wymiana stacyjki) upozorował kradzież nienależącej do niego ciężarówki w celu wyłudzenia odszkodowania (zatem w porozumieniu ze S. C.), a następnie intencjonalnie nie informując pomagającego mu J. W. o skutkach odłączenia od prądu zagłuszarki z niewiadomych przyczyn storpedował ten plan doprowadzając do zlokalizowania i odnalezienia przez Policję pojazdu, ujęcia pomocnika, podczas gdy zestaw miał rzekomo zniknąć, co stanowi miało podstawę wypłaty odszkodowania. Taki intelektualnie niespójny scenariusz, jest nieprawdopodobny, a wręcz niemożliwy, dowodząc jego zmyślenia przez J. W., który „stojąc w rozkroku” raz brał całą winę na siebie (chroniąc brata), próbując jednocześnie uniknąć bądź rozmyć swoją odpowiedzialność transmitując ją na (...). Sąd pomija

<p>tutaj brak związku pomiędzy odłączeniem zagłuszacza z gniazda zasilania w (...), a zaprzestaniem jego działania, które było skutkiem awarii przełącznika, o czym napisano w poprzedniej części uzasadnienia.</p> <p>Problemu tego „nie widział” apelujący ignorując wnioski opinii biegłego A. B., przeciwko którym żadna z apelacji nawet nie próbowała protestować.</p>		
Wniosek		
Jak w rubryce 3.1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Jak w rubryce 3.1.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		

Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcia skazujące w tym kary orzeczone w punktach 1 i 5. Orzeczenie w zakresie kosztów.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Apelacje kwestionujące wyrok sądu I instancji w opisanych wyżej obszarach okazały się bezzasadne, nie stwierdzono z urzędu podstaw do korekty czy uchylecia orzeczenia w tym zakresie	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu	

<i>pierwszej instancji</i>		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Skorygowano wartość przedmiotu paserstwa z czynów 1 i 5. Dokonano odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie czynów 2 i 6 przyjmując, że przedmiotem działania oskarżonych J. i S. W. (1) był silnik pochodzący z kradzieży silnik od ciągnika siodłowego marki D. (...) o nr rej. (...) i nr VIN (...) o wartości 13.189 złotych i w efekcie obniżono za nie kary do 1 roku, czego dalszym następstwem było orzeczenie na nowo kary łącznej i opłaty od niej.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Opisano w rubryce 3.1.		
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres</i>	<i>i</i>	

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>O kosztach za postępowanie apelacyjne orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw z art. 627 kpk. Opłaty za obie instancje od kar łącznych wymierzono oskarżonym na podstawie art. 10 ust 1, art. 6 i 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Nie znaleziono z urzędu podstaw do zwolnienia oskarżonych z ponoszenia należności, ponieważ posiadają wyuczone atrakcyjne zawody kierowcy – mechanika, mają</p>	

	zatrudnienie i uzyskują zarobki.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego S. W. (1) adwokat J. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia związane z odpowiedzialnością karną oskarżonego S. W. (1).		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony S. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia związane z odpowiedzialnością karną oskarżonego S. W. (1).		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego S. W. (1) adwokat T. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia związane z odpowiedzialnością karną oskarżonego S. W. (1).		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych Adwokat A. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony J. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego S. W. (1) adw. T. M.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia związane z odpowiedzialnością karną oskarżonego S. W. (1).	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana